

۳ مارس

۲۰۱۳

سخنرانی های همگانی پاپ فرانسوا

تعمقی بر رستاخیز مسیح (بخش یکم)

بیایید امروز به تعلیمات سال ایمان بپردازیم. در ایمان نامه این کلمات را تکرار می‌کنیم: " و مطابق متون در روز سوم دوباره برخاست ". این همان رویدادی است که ما آن را جشن می‌گیریم: رستاخیز مسیح، کانون پیام مسیحی، که از آغاز طنین‌انداز بوده و همچنین آمده است تا به ما برسد. پولس قدیس به مسیحیان قرنت نوشت: " زیرا من آنچه را به من رسید همچون مهمترین مطلب به شما سپردم: اینکه مسیح مطابق کتب مقدس در راه گناهان ما مرد، و اینکه دفن شد، و اینکه مطابق با همین کتب در روز سوم از مردگان برخاست، و اینکه خود را بر کیفا ظاهر ساخت و سپس بر آن دوازده تن " (اول قرن ۱۵: ۳-۵) خود این اقرار مختصر ایمان، راز رستاخیز را با اولین ظهورهای آن برخاسته بر پطرس و دوازده تن، اعلام می‌کند و این یعنی مرگ و رستاخیز عیسی خود، قلب ایمان است.

بدون ایمان به مرگ و رستاخیز عیسی، امید ما ضعیف می‌بود، حتی امیدی در کار نمی‌بود؛ چراکه مرگ و رستاخیز عیسی قلب امید ما هستند. پولس گفت: " و اگر مسیح برنخاسته است، ایمان شما باطل است و شما همچنین در گناهان خود هستید. " شوربختانه تلاشهایی شده تا ایمان به رستاخیز عیسی مخدوش شود، و حتی در میان ایمانداران نیز شکهایی رخنه کند. کمی شبیه به ایمان "شاعرانه" است؛ که گفته می‌شود: ایمانی قوی نیست. نتیجه سطحی بودن و گاه بی تفاوتی است، از آنجا که درگیر هزاران چیز هستیم که آنها را از ایمان مهمتر می‌دانیم، یا شاید به خاطر این است که نگاهی سراسر یک‌بُعدی به زندگی داریم. به هر حال این خود رستاخیز است که قلب ما را به روی امیدی عظیمتر می‌گشاید، چرا که زندگی ما و زندگی جهان را رو به آینده جاودانه خداوند می‌گشاید؛ رو به شادی کامل، رو به این یقین که شر و گناه و مرگ مغلوب شوند. و این به آنجا می‌انجامد که با اعتمادی عظیمتر موقعیت‌های روزانه را زندگی کرده، با شجاعت و اراده با آنها روبرو شویم.

رستاخیز مسیح بر این موقعیت‌های هر روزه نور تازه‌ای می‌تاباند. رستاخیز مسیح قدرت ماست!

اما حقیقت ایمان به رستاخیز مسیح به ما رسیده است؟ دو گونه شهادت در عهدجدید هست: برخی به شکل اعتراف ایمان اند که دستوری است کوتاه که به کانون ایمان اشاره دارد، درحالیکه بقیه به شکل روایت‌هایی از رویداد رستاخیز و واقعیات مربوط به آن هستند. نوع اول به شکل اعتراف ایمان، برای نمونه، همان است که پیشتر به آن اشاره شد، یا آنکه در نامه پولس به رومیان آمده است: " اگر به زبان خود اعتراف کنی که عیسی خداوند است، و در دل خود ایمان داشته باشی که خدا او را از مردگان برخیزانید، نجات خواهی یافت " (روم ۱۰: ۹). ایمان به مرگ و رستاخیز عیسی از همان نخستین گامهای کلیسا استوار و آشکار است. به هر روی امروز من می‌خواهم به دومین گونه شهادتها که به شکل روایت در انجیل‌ها یافت می‌شود، بپردازم. پیش از هرچیز توجه کنیم که نخستین شاهدان این رویداد زنان بودند. آنها هنگام سپیده‌دم راهی گور شدند تا تن عیسی را تدهین کنند و اولین نشانه را یافتند: گور خالی (مر ۱۶: ۱). سپس نوبت دیدارشان با پیام‌آور خداوند رسید. او اعلام کرد: " عیسای ناصری، همان که بر صلیب شده بود، برخاسته است، او اینجا نیست " (هم ۵-۶). انگیزه زنان محبت بود و آنان آماده بودند تا این

اعلام را با ایمان بپذیرند: آنها ایمان آورده و آن را یگراست انتقال دادند، آنها خبر را برای خودشان نگاه نداشتند، بلکه آنرا به دیگران رساندند.

آنها نتوانستند شادی زنده بودن عیسی و یا امیدی که قلبشان را پر کرده بود، در خود نگاه دارند. این اتفاق باید در زندگی ما هم بیافتد. بیایید شادی مسیحی بودن را احساس کنیم! ما به آن برخاسته‌ای که شر و مرگ را مغلوب کرد ایمان داریم! بیایید شجاعت داشته باشیم تا از خودمان بیرون بیاییم! و این شادی و این نور را به همه جای زندگی مان ببریم. رستاخیز مسیح عظیم‌ترین یقین ماست؛ گرانبهاترین گنج ماست! چطور می‌توانیم این گنج و این یقین را با دیگران تقسیم نکنیم؟ این گنج تنها از آن ما نیست، باید منتقل شود، باید با دیگران تسهیم شود. شهادت ما دقیقاً این است.

نکته دیگر: در اعتراف ایمان عهدجدید تنها مردان یعنی رسولان و نه زنان به عنوان شاهدان رستاخیز ثبت شده اند. به این سبب است که براساس قانون یهودی مرسوم آن دوران، شهادت زنان و کودکان نمی‌توانست شهادتی مورد اعتماد و باورپذیر باشد. درعوض زنان در انجیل نقش کلیدی بنیادی بازی می‌کنند. می‌توان در اینجا عنصری در پشتیبانی از تاریخچه رستاخیز به دست آورد: اگر رستاخیز رویدادی ساختگی بود، در بستر زمانی آن دوران، نمی‌بایست به زنان ربط داده می‌شد. در عوض انجیل‌گزاران به سادگی آنچه را روی داده بود، روایت کردند: زنان نخستین شاهدان بودند. این نکته خاطر نشان می‌کند که خداوند بر اساس سنجه‌های انسانی بر نمی‌گزیند. نخستین شاهدان تولد عیسی، شبانان بودند؛ مردمان ساده فرودست. نخستین شاهدان رستاخیز زنان بودند. و این زیباست. این بخشی از مأموریت زنان است؛ مادران و زنانی که به فرزندان و نوه‌هایشان شهادت می‌دهند که عیسی زنده است، زندگی می‌کند، برخاسته است. مادران و زنان به این شهادت ادامه می‌دهند! قلب برای خداوند مهم است، اینکه چقدر در برابر او گشوده‌دل باشیم، و چقدر مانند کودکان زود اعتماد کنیم.

به هرروی این نکته همچنین ما را وامی‌دارد بیان‌دیشیم که زنان چگونه در کلیسا و در سفر ایمان، با پیروی از او و انتقال چهره (راستین) او، نقشی خاص در گشودن درها به روی خداوند داشته و دارند، چرا که نگاه ایمان، همواره نیازمند نگاه ساده و عمیق محبت است.

رسولان و شاگردان باورکردن را سختتر می‌یابند، زنها نه چندان. پطرس به سوی گور می‌دود اما در برابر گور خالی، می‌ایستد. تو ما باید زخمهای عیسی را با دستهای خود لمس کند. همچنین مهم است که در مسیر ایمان بدانیم و احساس کنیم که خدا ما را دوست دارد و از دوست داشتن او نترسیم. ایمان با زبان و به دل اعتراف می‌گردد؛ با کلمات و با محبت.

پس از ظهورش بر زنان، دیگران در پی می‌آیند. عیسی خود را به شکلی تازه نمودار می‌سازد. او مصلوب شده اما بدنش جلال یافته است، او به زندگی زمینی برنگشته، بلکه در شرایطی تازه بازآمده است. در آغاز او را نمی‌شناسند بلکه تنها از طریق سخنان و اشارات اوست که چشمانشان باز می‌شود. دیدار یگانه رستاخیز کرده، دگرگون می‌کند، و به ایمان قدرتی تازه و بنیادی استوار می‌بخشد. برای ما نیز نشانه‌های بسیاری هست که از خلال آنها آن برخاسته، خود را آشکار می‌سازد؛ متون مقدس، آیین سپاسگذاری، دیگر آیین‌های مقدس، کارخیر و تمامی آن کارهای

بامحبتی که پرتویی از آن یگانه برخاسته دارند. بیایید بگذاریم رستاخیز مسیح ما را روشن سازد، بگذاریم او با قدرت خویش ما را دگرگون کند، باشد که نشانه‌های مرگ در جهان، به وسیله ما نیز به نشانه‌های زندگی بیانجامند. من به شما می‌گویم: این یقین را پیش ببرید: خداوند زنده است و در کنار شما در زندگی گام برمی‌دارد. این مأموریت شماسست. این امید را در درون خویش داشته باشید. باشد که به لنگر این امید استوار باشید. لنگری که در بهشت است؛ این ریسمان را محکم نگه‌دارید، استوار باشید و امید را پیش ببرید. شما ای شاهدان عیسی، این شهادت را برسانید که عیسی زنده است و این به ما و به جهانی که در اثر جنگ و بدی و گناه، فرسوده شده است امید می‌بخشد. به پیش ای جوانان!

۳ مارس ۲۰۱۳

میدان سنت پیتر